

עו:

ערין משפּט‏‏**נר מצוה**

ה א מיי פכ"א מהל' אסורי ביאה הלכה כה סמך לאון פה טוש"ע אה"ע ס"א סעיף ג:
ב [מיי פ"א מהל' גולה הל' ג טוש"ע ח"מ ס"י רסו סעי' א]:

ו ג מיי פט"ו מהלכות אשפות הלכה יט:

ד [מיי פ"ד מהל' סוטה הל' יט טוש"ע אה"ע ס"י קנח סעי' כא]:

ז ה מיי פכ"א מהלכות אסורי ביאה הל' כה:

ח ו מיי שם פ"ב הלכה יד [ש"ע אה"ע סימן ז סעי' א כהנא וס"י טו סעי' כה]:

ט ז מיי שם הלכה ח וע"ש במ"מ:

י ח מיי פ"א מהלכות דו"א הלכה א ופט"ו מהל' סנהדרין הלכה יב סמך ענין יב:

יא ט מיי פט"ו מהל' סנהדרין שם ופ"ד מהלכות עי"ט הל' א:
יב י מיי פ"ג מהלכות רוצח הל' א והל' ט:
יג ב ל מיי שם הל' י:
יד מ מיי שם הל' ד ופ"א מהל' חובל הל' יט ש"ע

חור"מ ס"י פכ טכ סעי' טען:
בז ו מיי פ"ו מהלכות חובל ומוחק הלכה יב סמך ענין ט טוש"ע ח"מ ס"י שם סעיף ה:

תורה אור השלם

1. וְהָיָה בִּשְׂמֹנֶה אֶת דְּבַר יִהְיֶה אֶהְיֶה וְהוֹתָבֶרֶךְ בְּלִבְּבוֹ לֵאמֹר שְׁלוֹם יִדְהָה לִי בִּי בִּשְׁרִירָתָה לְבִי אֶפְרָן לְמַעַן סִפּוֹת הָרָדָן אֶת הַצִּמְצוּמָה לֹא יֵאבֶה יְיָ לִסְחָ לוֹ בִּי אֲנִי יַעֲשֶׂה אֶף יְיָ וְקִנְיָתוֹ בְּאִשׁ הַהוּא וְיִבְצֹעַ בּוֹ כֹּל אֶהְיֶה הַתְּנוּבָה כַּסְפֶּר הָיָה וְהָיָה יְיָ אֶת שְׁמוֹ מִתְחַדֵּשׁ הַשְּׂמִימָה:

דברים כט יח-יט

2. וְיִדְעָתָּ שֶׁ בִּי שְׁלוֹם אֶהְיֶךָ וְקִדְרָה יוֹךְ וְלֹא תִקְרָא:
אבות הו כד תשועה ויאמר דהני אם תסיר מתוכך מוטה שלח אצבע ודבר און:

ישעיהו נח ט

4. וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אִשָּׁה וְאֶת אִמָּהּ וְהָיָה הוּא בְּאִשׁ יִשְׁרָפוּ אֹתוֹ וְאֵתָּהּן וְלֹא תִדְרָה וְהָיָה בְּתוֹכָם:
א. או באיבה הכהו בידו וימת מות יומת המכה רצח הוא גאל הדם וימת אֶת הָרֹצֵחַ בַּפְּגָעוֹ בּוֹ: במדבר לה כא

לעני רש"י

פרמ"ד (פרימבר"א), לידחוק.

פונט"ש (פוינט"ט), נויב.

הגשרפין פרק תשיעי סנהדרין

איזהו עני רשע ערום. רשע בְּסוּטָה צִפְרָק הִיּה נוּטֵל ערום לִיכָא אִלֵּךְ טוֹבָא דמפרש **סְמוּךְ** לַפִּירְקָן. משמע הכא דאִבְנוּ נְמִי קִאִי וקָשָׁה דצִפְרָק חרש לא תְקִינּוּ לִיה יִשְׁאֹלִין וְאִמַּר צִהֲשָׁה

רַבָּה (שם דף טו:). דנשתייהן פטורות מן החליצה ומן הייבום אִלְמָא צִעִילַת וְזוּת הִיא וי"ל דלֵא חֲשִׁיב מִיּהָא צִעִילַת וְזוּת דהָא אִמַּר צִפְרָק הַכוּתָּב (כמוצות דף ג). דקטן שֶׁשְׂעִילוֹ אִבְּיוֹ אִשֶּׁה כְּמוֹתָהּ קִיַּמְתָּ^(ט):

והמלצה סלע לעני ב'. משמע דמנחה קעציד וקשה דצפ"ק דחגיגה (דף ה. ה. ושם) אמרינן לרות רבות ורעות זה הממציא מעות לעני בשעת דוחקו ומפרש ר"ת דהכא במלוא לנורך מזונות אכל התם מיירי כשהמלכות דוחקת לגבות ממנו מס וגולגוליות וארנוניות ואם לא היה מוצא היו מניחין אותו ועכשיו גורם זה המלוא דוחקמו המלכות ולימים כל המלוא ועורף ביתו ושדותיו ומפסדי והיינו לרות רבות ורעות והיינו דקאמר התם חזי לעללל לא שכיח כלומר לקנות תצואה לתליתא שכיח כלומר כשדוחקין אותו למכור או למשכן ביתו ושדותיו כמו תלויה חזין (ב"ב דף מז:). ובקונטרס פירש שם דקאי אלס טוב ואם רע זה הנותן מעות לעני צפרהסיא וקאמר זה הממציא מעות לעני בשעת דוחקו חוזי לעללל לא שכיח מפרש להמציא דקתו לעני בשעת הדחק ולא בשעה שקודם הדחק שיוכל לבקש מזונותיו לקנות תצואה בשעת הזול שהיה מרויח לתליתא שכיח לקנות פת מן הפלטנר מדי יום יום שיפסיד והיינו אם טוב ואם רע וקרי תליתא על שם שמתלין הפת בסל ומייהו לאו אורחיה למעזד הכי כדאמר צערבי פסחים (דף ק"א. ושם) תלמי צציתא קשה לעניותא מייהו יש לפרש דקרי ליה תליתא משום דדרשינן (מנחות דף קג.) והיו חייך תלויים זה הסומך על הפלטנר ואית דגרסי איפכא לעללל שכיח כשקונה תצואה ציחד מנאי פת צציתו לתליתא לא שכיח כשלוקח פת מן הפלטנר אין הפת מנזיהו צציתו:

שברוצ' מביית בב' שהוא. פירש בקונטרס שמוצב לו מחט צושט או צלצו וקשה דא"כ אפילו קון נמי אלל נראה משום דאמר צפרק רצי אליעזר דמילה (שנת דף קלד.) ובפרק דהמה המקשה (מולין דף עו:). ובהערל (יבמות דף עו.) דברזלל מיוזף זריף:
רוצח שלא עשה בו אוגם ברצון. כי הויא דפרק המניח (ב"ק דף לז: ושם) הסותר את כותלו לאשפה אי דלא שכיחי רצים אנוס הוא וכן היתה לו אבן מונחת בחיקו ולא הכיר בה מעולם לענין מוקין חייב

לענין גלות פטור שלהי פרק כליד (שם דף כו: ושם) ויש ענייני אונס דאפילו מוקין פטור כמו שמתחל צירושלמי צין כל וישן אלל הכלים ליהי ישן ככר והציאו כלים אללו וכגון אפילה וקרן וזית דפרק המניח (שם דף כו:) ובהגוזל צתרא (שם דף ק"ב.) ובפרק אלו נערות (כמוצות דף לד:) הניח להן אציהן פרה שאלוה וטצחוה ואכלוה משלמין וכי' מה שנהנו אכל מה שהיוקין לא ובפרק הפרה (ב"ק ד' מז.) גבי נכנס לאחר צעל הצית שלא צרשות שפוטר שם את צעל הצית כשהזיק את הנכנס היכא דלא הוי ידע ציה ועוד צפרק

הכי קאמר איזה עני רשע ערום. שצציל עניות מרשיע זה המשעה וכו' והכי אתמר אין לך עני רשע ערום צישראל אלל המשעה צמו צוגרת: לפי דרכו. להנאמו: **למען ספות.** לחזור כמו ספו שנה על שנה (ישעיה כט:). **רוה את הלמא.** שצע צדצר עם כמאל לדצר זקן וילדה זאת למאה לתשמים וזקן שצע

וכן גדולה לקטן: **והמחזיר אבידה לכותי.** השווה וחצר כותי^(ט) לישראל ומראה צעמנו שהצבת אבדה אינה חשובה לו מלות צוראו שאף לכותי^(ט) הוא עושה כן שלא נצטווה עליהם: **רוה.** עובדי כוכבים שצצעים ואינן למאין ליזורס. למאה זו כנסת ישראל שנמאה ותאציה ליראת יוצרה ולקיים מנזותיו: **והמכבדה.** בתכשיטין נאין: **סמוך לפירקן.** עדיין קטנים הם: **סמוך לפירקן שאני.** דלאו היינו קטן כולי האי דמשום שנה או חצי שנה לא מונה עליו: **תקרא וס' יענה.** לעיל מיניה כתיב הלא פרום לרעצ לחמך וגוי' ומצערך אל תתעלם היינו נושא בת אחומו ומקרב את קרוביו. ואויבז את שכניו נמי כמקרב את קרוביו דכתיב (משל כ) טוב שכן קרוב מאלף רחוק. ומלוה סלע לעני בשעת דוחקו צכלל פרום לרעצ לחמך וכי תראה ערום: **אספן.** משמע ליה לר' ישמעאל את האחת מהן שכן צלשון יוני קורין לאחת הינא וה"ק קרא ואיש אשר יקח את אשה זו אשתו והדר את אמה צאש ישרפו אותו ואת חמותו: **ר"ע אומר אוסו ואם שטיק.** מפרש ליה הש"ס ואולי צמאי קא מיפצגי הא ודאי לשרוף את אשתו לא קאמר ר"ע: **משמעות דורשין.** לשון משמעות המקרא הוא. ואחמותו קאי ואם חמותו מדרשא דומה אחיא כדאמר לעיל [עה:]

מנין לעשות למטה כלמעלה וכו': **לר"ע אספן סרטי משמע.** חמותו ואם חמותו וה"ק ישרפו אותו ואתהי הן שמי אמהו כגון לקח את אשה ואת אמה ואם אמה: **רצא אמר חמוסו צאצ עליה חסנה לאחר מיסם צסה איכא צינייהו.** אכל אם חמותו לתרווייהו מדרשא אחיא: ר' **ישמעאל סבר חמוסו לאחר מיסם צשריפה.** כמחיים דה"ק קרא אפי' אין מתקיימת אלא אחת מהן תשרף דהא ודאי אאשתו לא קאמר קרא דתשרף: **ר"ע סבר.** אסתן שטיהן משמע וה"ק אם אשתו קיימת תשרף חמותו ואם לאו אין כאן עוש שריפה אלל איסור ארור שוכב עם חותנתו^(ט): **בתנאי' צנש.** פרמ"ר צלע"ז. אחוז ראשו של חצירו ותוקפוס^(ט) צמים כדי שלא יוכל להרים ראשו וננער ומת: **סיפה.** גירה: **השיך.** שאחז את הנחש צידו והוליכו והגיע שיני נחש צידו של חצירו. פלוגתא דרבי יהודה ורבנן מפרש צגמי' [עמ].: **גב' לא נאמר יד צצרו.** כמה שנאמר (צמדבר לה)

צאצן יד צכלי עץ יד משמע שיש בה מלא אחיזה דצעין שיעורא אלל צצרול כתיב [שם] ואם צכלי צרול הכהו: **שהצרול ממים צנל שהוא.** על ידי תחיצה שתוחצ לו מחט צושט או צלצו: **דבריה מוצריו.** פונש"ט צלע"ז. אלל הכהו לארכו דרך הכאה שיעורא בעי: **אף על גב דלאו איסו דחפו.** אלל שנפל מעצמו וצא זה וכבש עליו ולא נתנו להרים ראשו: **שיכול לעלות משם.** אדם אחר כיוצא צוה ושעה גרמה לו: **פטור.** הדוחף דלא עציד שיעור מיתה: או לצרום את המלמאס. היינו כושב שנמנממו שם שלא יקום: